

ΙΤΑΛΙΚΗ ΔΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΗΣ ΔΙΝΑΣ ΠΙΕΤΡΑΒΑΛΔΕ

Η ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ ΤΗΣ ΝΙΝΕΤΤΑΣ

Νινέττα ήταν μία όμορφη κοίβλα, με μαύρα μάτια, βελουδένια βλέφαρα, κόκκινα χείλη, έτοιμα πάντα για ένα φιλί και μ' ένα λογερό κομμάτι, σαρένιο, άξιολάτρευτο. Από το σχολείο των Καλογραιών είχε ξεναγουριστεί κοντά στον θείο της, ένα γέρο στρατιωτικό, που φύλαγε σάν κέρβερος την πρόικα της.

Από την πρώτη ματιά που της έφριξε ο Φράνκ, μία μέρα που ή Νινέττα ήταν με τον θείο της, στο σαλόνι της μητέρας του, είδε ότι ήταν ένα άλλο, τιμο κι' όμοιο κορίτσι. Ο Φράνκ είχε μία μανία : Την αβλότητα. Φοβόταν τις φιλάρεσες γυναίκες, τις ελαφρόμυαλες, τις πολύ κομψές. Ποτέ του δεν θ' αποφράσει να παντρευθί μία τέτοια γυναίκα. "Α, όχι ! "Ας τού έλειπε... Θά έπαυαν ένα άλλο και φρόνιμο κορίτσι, σάν τη Νινέττα.

Ο πατέρας του Φράνκ ήταν κι' αυτός στρατιωτικός. Μπόρεσε, λοιπόν, να συνεννοηθί μία χαρά με το θείο της Νινέττας, και τó συνοικέσιο τελείωσε την ίδια μέρα. Ο Φράνκ ήταν όλοχαρος. Έπαύλους ! Είχε βοθί τη γυναίκα που όνειρευόταν...

Μά τη μέρα του γάμου τους, όταν την είδε να κλαίη άπ' τη σιγή, νησι, έτσι όπως ήταν στολιμένη με τó κάτασπρο νυφικό και τά λεμονάβια, την βόικε λιγάκι χοντρή και κάπως άσχημη.

Η Νινέττα, με τó ρόζ φρεματιά και με τά χαμηλά σκαρπίνια της μαθήτριάς, ήταν όμορφη, χαριτωμένη, γοητευτική. Έτσι όμως, έτσι ! Ο Φράνκ άνατριχιάζε κάθε τόσο και δάκρυωνόταν τά χείλη του.

Η Νινέττα, σέ λίγο, άρχισε να φοράη τά γάντια της, που της έφταναν ως τόν άγκωνα.

—Μά δεν μου λές, αγάτη μου, άπόρησε ο Φράνκ, άπου έχεις τόσο μακροά μανίκια, τί τά θέλεις τά μακροά γάντια ;

—Η Νινέττα τά έχασε.

—Η μαμά σου μου έλεπε..., ψηφίσις.

—"Α, καταλαβαίνω... Οικονομίες ! Για ν' άκούσω τί σου έλετε ή μαμά μου ;

—... "Ότι θά μπορώ να φορώ τά γάντια και τά παπούτσια και μετά τó γάμο...

Και τού έδειξε τó πόδι της. Φορούσε ένα άκομπο σκαρπίν περιπάτου. Ο Φράνκ χλωμάσε από τί λύσσα του.

—Μπορούσις να παραγγείλεις άσημένιες γόβες ; της έλεπε. Δέν παντρεύεται κανείς κάθε μέρα !

—Μά φτιάχνουν άσημένα παπούτσια ; ρώτησε με άφέλεια ή Νινέττα.

—Άκόμη κι' από άλουμινο !... της φώναζε ο Φράνκ, αστισμένως από την τρομερή άβλόγητά της.

Έπειτα όμως θυμίστηκε πάλι τις εαχέξες του και συλλογίστηκε : «Δέν περιάζει. Η Νινέττα θά γίνη μία καλή νοικοκυρά, μία πιστή σούζον. Θά κάνουμε παιδιά και θά ζήσουμε ήσυχια κι' ευτυχισμένα. Τί τις θέλωμε τις μόδες ; Καλύτερα έτσι, με την άβλόγητα !...»

Μά όταν ή Νινέττα τού έλεγε με κάποιο παράπονο στη φωνή :

—Φράνκ, γιατί δέν πάμε λιγάκι στο θέατρο ; Γιατί δέν πάμε στο τσάι της κομψόσης Σάν Πάολο ;

Ο Φράνκ της άπαντούσε στενοχωρημένος :

—Τί να πάμε να κάνουμε, αγάτη μου ; Δέν είμαστε καλύτερα έδωπέρα ;

Και συλλογιζόταν με φρίκη τις τουαλέτες της γυναίκας του, τά έξοφρενικά καπέλα της και τά άκουσμα μαντιλά της. Είχε καταλάβει πειά τó λάθος του ! Η άβλόγητη θέλει γούστο και γούστο έμπροστα. Μιά όμορφη γυναίκα που δέν ξέρεη να ντυθί, γίνεται όχι μόνον άσχημη, κι' άνυψήροχη. Τί γελοία θά ήταν ή Νινέττα στο σαλόνι της κομψόσης Σάν Πάολο ! Και τó θέατρο ; Άλλη κομωδία !

Ο Φράνκ, λοιπόν, άρχισε να

σφιδουλέη τη γυναίκα του, να της δείχνη πως πρέπει να φτιάχνη τις τουαλέτες της, να της λέη από πού πρέπει ν' αγοράζη τά καπέλα της, μα ή μητέρα του έμπαινε πάντα στη μέση και τού χαλούσε όλα τά σχέδια.

—Δεν κάνεις καλά ! τού φώναζε. Θά καταστρέψης τη γυναίκα σου... Θά την καταστρέψης !..

Κι' ή Νινέττα δέν έβγαζε λέξι από τó στόμα της κι' έσκυβε πάντα τó κεφάλι.

Μά μέρα, όστόσο, ο Φράνκ δέν βάσταζε πειά.

—Θά καταστραφώ λοιπόν εγώ, ναι, εγώ ! φώναζε της άσπρηξής μητέρας του.

—Τί θέλεις να πής, δυστυχισμένη ; τόν ρώτησε με τρούμο.

—Τίποτα... τίποτα... ψηφίσις ο Φράνκ, μ' ένα παράξενο χαμόγελο.

Κι' άλήθεια, από την άλλη μέρα άρχισε να κώνη τρέλλες. Τί είδους τρέλλες ; Έρωτεύθηκε παράφορα μία από εκείνες τις ελαφρόμυαλες γυναίκες, μία χωρισμένη, μία υπέροχη γυναίκα, που ειωδιάζε σάν ένα σπάνιο λουλούδι. Την έλεγαν Σούζη, Σούζη Ρομέ. Τό γούστο της ήταν άσχημο. Κάθε τουαλέττα της ήταν ένα ποίημα, μία υπέροχη άρμονία ! Τί άποχρώσεις ! Τί γοαμίες !.. Τί γοητεία !..

Στην άρχη ο Φράνκ νόμισε ότι αυτή ή κυρία Σούζη Ρομέ ήταν πολύ, πάρα πολύ άνόγητη. Τώρα όμως έβλεπε ότι είχε να κώνη με μία πολύ έξυπνη γυναίκα. "Όταν τόν άκουσε να της ψηφύσχη έρωτικά λόγια, τόν διέκοψε άμέσως, τυλιχτήρη μέσα τού γαλάζιο καπνό τού αιαγρέτου της και τού έλεπε :

—Γιατί στή γυναίκα σας, αγαπητέ μου φίλε. Υπάρχουν τόσο άνιψάνδρου στόν κόσμο. Δέν θέλω να κάνω δυστυχισμένη τη γυναίκα σας.

—Μά ή γυναίκα μου εινε κουτή σάν χίνα ! διαμαρτυρήθηκε ο Φράνκ.

—Διόλου ! τού άπάντησε ή κυρία Σούζη Ρομέ, ή υπέροχη σειρήνα.

Η γυναίκα σας, αγαπητέ μου φίλε, εινε πολύ όμορφη. Μά έχει ένα έλάττωμα : Δέν ξέρεη να ντυθί... *

Την άλλη μέρα, ή Νινέττα έλαβε ένα άνόνομο γράμμα, πολύ ευγενικό και πολύ παράξενο. Αυτό τó γράμμα την έκανε άνω-κάτω. Ντύθηκε άμέσως — έβαλε ένα κόκκινο φόρεμα, σάν εκδικητική τοιγώνα — φόρεσε τó καλύτερο καπέλλο της, λούσθηκε με άρώματα και βύτηρε από τó σπίτι. "Α, θά έδειγνε τώρα σ' αυτή την κυρία Σούζη Ρομέ, την ελαφρόμυαλη, που ντυνόταν σάν θεατρίνα, τί άξίζει ή Νινέττα, ή άλήλη, ή φρόνιμη, ή πιστή Νινέττα. Για φαντασθήτε ! Η κυρία Σούζη Ρομέ, ή υπέροχη, ή σαγηνευτική, ή απολυτέλης Σούζη, όπως την έλεγαν οι φίλοι της, ήθελε να της πάρη τόν άνδρα της, εκείνον τόν ξεροκέφαλο Φράνκ, την αγάτη της, την ευτυχία της, τη ζωή της... Γιατί ή Νινέττα τόν έλάτρευε, ή δύστυχη !..

Έφτασε λοιπόν στο σπίτι της σειρήνας με την άγωνία στην καρδιά. Τί όμορφο όμως που ήταν, με την άβλοτητα, τó σπίτι της ! Και τί μοντέλα έπιπλα ! Παντού κρύσταλλα και νίκελ ! Η Νινέττα σαστάρισε πάνω στο κάθρο ντυθίαν τού σαλονιού και με διακοσμημένα μάτια άρχισε να κιντάξη τά υπέροχα λουλούδια, πάνω στα χρυσάβια τραπέζια. "Αχ ! "Αν μπορούσε να την σκοτώση αυτή τη σειρήνα, που είχε ξεμυαλίσει τόν άνδρα της ! Την ίδια στιγμή είδε να μπαίνη στο σαλόνι ή κυρία Σούζη Ρομέ, με μία υπέροχη ορξή τουαλέττα, που ταίριάζε με τά τριαντάφυλλα που βρισκόνοτουσαν παντού, σ' όλο τó κάτασπρο σπίτι της. Λιγάκι άσχημή, με τά χείλη βαμμένα με βυσσινί γραμάνια και με τά μπροστια σταλιμένα με κροστάβινα βραχιόλια, ήταν πεντάμορφη, σάν μία μοντέρνα "Αφροδίτη.

—Έσει εισαστε ή... κυρία Σούζη... Έσει θέλετε... ψηφίσις ή Νινέττα σαστισμένη.

Κι' έπειτα ξεστάσε άβαρα σ' ένα γορδό κλάμα, φωνάζοντας :

—Θέλω να σάς σκοτώσω !.. Να σάς σκοτώσω !..

Η όμορφη Σούζη, μ' ένα ήχηρό γέλιο, πήγε κοντά στη Νινέττα και

—Σας παρουσιάζω την Νινέττα Ρέντιο ! είπε ή Σούζη.

ΟΙ ΘΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ

(Του FLORIAN)

Νά φεύγεις μονάχος προτού ξημερώσει
 στο σκότος τής νύχτας με σκέφι καμιά,
 μ'ά μόνο πώς νάβρης τό δρόμο στήν τση
 τριγύρω σου σκότεινη, μαύρη έρμιά...
 Τό θήμα σκοντάφτοντας όλη τήν ώρα
 και σέρνοντας έτσι τό δόλιο κορμί,
 νά κάνης τό τρίτο τού δρόμου σου τώρα
 κοντά μεσημέρι... Σέ κάποια στιγμή,
 Βαδίζοντας πάντα, νά θλέπης τά νέφη
 πού θάγουν ψηλά σου σωρός μαζευτεί,
 σ' αδέσθαινη άμμο τό θήμα νά τρέξης,
 τού κάκου νά φύγης τό πού νά κρυφτής...
 Νά τρέξης μαζεύοντας όλο και μπότες
 γιά κεί πού δέ φτάνει ποτέ τού κανεϊς
 στό άγνωστο τέρμα, στις άβυλες χώρες,
 γιά κεί πού θά πάψης, φταχέ, νά πονής...
 Καί όταν τήν πλάη σου δής, σά θραυδάσει,
 νά φύγης νά θρής καταφύγιο πεία
 κι' άσθμαίνοντας όταν σ' αυτό θάγης φτάσει,
 νά γέρνης στεριά, νά κοιμάσαι σταθείά...
 Αίτό, νά γενιέσαι, νά ζής, νά πεθαινής
 τό λέν, κι' ό Θεός στους άνθρώπους τό στέλλει.

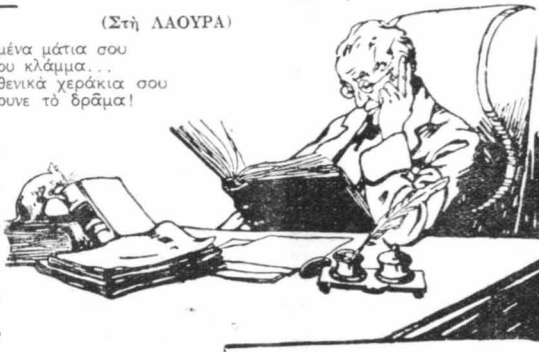
Μετάφραση ΓΙΩΡΓΟΥ ΜΥΛΩΝΟΓΙΑΝΝΗ

ΦΕΥΓΕΙΣ

(Στή ΛΑΟΥΡΑ)

Φεύγεις!... Καί μέσ' στά λυπημένα μάτια σου
 ποτάμι νοιάθω τό μελλοντικό σου κλάμμα...
 Φεύγεις... Καί τά κεράνια, άσθενικά γεράκια σου
 άπ' τής ψυχής σου τρεμουλιάζουνε τό δράμα!
 Φεύγεις!... Καί στ' άψήσιμα
 (σου παράθωρα
 δέν θά προβάλλη πεία τ' άλλόκο-
 (μο δράμα σου...
 Φεύγεις... Καί πεία, στά καλ-
 (ντερίμια τού χαριού
 δέν θά σκorpionής τό παρνετικό
 (δραμά σου!...
 Φεύγεις!... κι' άχ!... νοιάθω,
 (πόσο σοδναι πιδ πικρή
 ή τραγική τού χαρισμού ή ό-
 (δυνη,
 γιατί, πεία, ξέρεις, πώς μίαν
 (άλλην άγαπώ
 και πώς τό δράμα σου άσυγκλητό μ' αφήνει!...

ΘΕΩΔΩΡΟΣ ΜΠΑΓΛΑΝΕΑΣ

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ ΖΩΗΣ

ΟΝΕΙΡΑ ΠΡΟΑΓΓΕΛΟΥ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Πώς ό καθηγητής και εξερευνητής Πάλμερ... έπληροφρόρηθη
 την δολοφονία του. Μία τρομακτική παρακίσησ. Ένώ εδία-
 θαζε ηυχα-ηυχα την έφημερίδα του. Ο μυστηριώδης και
 τραγικός τίτλος. Μία ώρα και λαιδη πού ένευρετικε το θανατο
 της. Μεσα στο νεκρορεββατο. «Πηγαίνω στη Σκωτία να πε-
 θανω!...» Τό άλληγορικο ονειρο του «Σκωτορ. Πώς έγηκε άλλη-
 βινε, κτλ.

Ο περιφημος καθηγητής Πάλμερ, ό οποίος δολοφονήθηκε μυστη-
 ριωδώς ενώ εξερευνησε τα ένδοτερα τής 'Αφρικής ως επιστημονικός
 απεσταλμένος τής έφημερίδος «Σφαιρα», ένα βράδυ, λίγες μέρες πριν
 φύγει για την 'Αραβία, καθόταν κοντά στο τραπέζι τού διευθυντού τής
 έφημερίδος και διαβαζε τα νέα τής ημέρας. Το βράδυ αυτό ό Πάλμερ
 ήταν, όπως πάντα, ευδιάθετος κι' άμλητικός. Άξαρνα όμως, καθώς
 διάβαζε, προσήλωσε τρομαγμένος τα βλέμματα τού στούς τίτλους τής
 έφημερίδος και χλόμασε. Το πρόσωπό του είχε πάρει μιά άλλόκοτη
 έκφραση τρόμου κι' ή άναπνοή του είχε σταματήσει.

Σε κάποια στιγμή, ό διευθυντής τής έφημερίδος, καθώς έγραφε, ση-
 κωσε τα βλέμματα τού στον Πάλμερ και βλέποντάς τον έτσι έντρομο,
 τού φώναξε :

- Τί έπαθες, Πάλμερ ; Είσαι άρρωστος ; Θές νά φωνάζουμε κα-
 νένα γατό ;
- 'Οχι, όχι, φίλε μου ! άποκρίθη άμέσως ό καθηγητής με κόπο.
 Δέν εινε άνάγκη. Πρόκειται περί παρακίσησ... Θά περάση !...
 Δέν εινε τίποτε...
- Άηλαδή ; Ξαναώτησε ό διευθυντής τής «Σφαιρας». Τί σου ση-
 θαίνει ;

Τότε ό Πάλμερ, δείχνοντας τό φύλλο τής «Σφαιρας», τό άποδο κρα-
 τούσε, τού ελε :

—Μού φάνηκε πώς ήταν, σ' αυτή
 έδώ τή θέση, γραμμένος με κεφαλαία
 στοιχεία, ό τίτλος : «Η δολοφονία
 τού καθηγητού Πάλμερ» ! Τόν ελ-
 θα... τον διάβασα, με τά ίδια μου
 τά μάτια...

... ..
 —'Εννιά μήνες άνωθώς, ύστερα ά-
 πό τό περιστατικό αυτό, ό καθηγητής
 Πάλμερ έδολοφονήθηκε μυστηριω-
 δώς στα ένδοτερα τής 'Αφρικής, την
 όποια εξερευνησε, και στις έφημε-
 ρίδες ή δολοφονία του έδημοσιεύθη
 με τον τίτλο : «Η δολοφονία τού
 καθηγητού Πάλμερ», τον τίτλο πού
 είχε δη' ό ίδιος, διαβάοντας την
 «Σφαιρα».

Τό μυστηριώδες αυτό γεγονός τό
 έδημοσιεύσε ή «Σφαιρα» άμέσως μετά ή δολοφονία τού καθηγητού.

Η λαίδη Τουνιδμούθ, λίγες μέρες πρό τού θανάτου της, ειδη σ' ή-
 νεορό της ότι ήταν ξεπλομένη μέσα σ' ένα νεκρορεββατο.

Τήν επομένη τού τρομακτικού άνοιχου της, δέχτηκε την πρόσκληση
 τού λόρδου Ρόζβερν καί παρενέβηκε στό μεγάλο γεύμα, πού έδιδεν
 αυτός, έπ' ευκαιρία τών γενεθλίων του.

Κατά τήν διάρκεια τού γευμάτου ή λαίδη Τουνιδμούθ ήταν, όπως
 πάντα, ευδιάθετη κι' όλοι έθαύμαζαν τήν άμορφιά καί τή χάρι της.

- 'Όταν όμως σκωδήθηκε νά φύγη, ειλε το Ρόζβερν :
- 'Υγαίνετε !...
- 'Υγαίνετε !... Γιατί ύγαίνετε κι' όχι άπλώς καληνύχτα ; τήν ρώ-
 τησε ταραγμένος ό λόρδος.
- 'Οχι, δέν σάς καληνυχίζω άπλώς, τού άπάντησε ή λαίδη. Σάς
 λέω σ' υ γ α ι ν ε τ ε ς, γιατί δέν θά σάς Ξαναδώ άλλη φορά. Θά φύγω
 άμέσως άδριο γιά τή Σκωτία, για νά πεθάνω εκεί !...

Κι' έτσι συνέβη πράγματι. Η φραση λαίδη έφυγε γιά τή Σκωτία την
 άλλη μέρα και πέθανε εκεί μετά μιά βδουάδα άνωθώς.

Ο 'Αγγλος γαιοκτημων σερ Ρίχαρντ 'Οκονορ ειδη κάποτε τό έξης
 όνειρο : Βρέθηκε άξαρνα μέσα σ' ένα έντελος άπαρτο χωράφι, τό
 όποιο φωτιζόταν από ένα λαζαρένο φώς και σέ λίγο παρουσιάστηκε
 μικροτά τού ένας άνθρωπος ; καί τού ειλε :

—Νά, πάρε τα αυτά τά τέσσερα στάχνα. Τόσα μονάχα ύπηρχαν έ-
 δώ. Τά έκομνα γιά νά σού τά δώσω, γιατί άνίκηνο σέ σένα !

Τό πρωί, μόλις ξύπνησε, ό σερ Ρίχαρντ 'Οκονορ θυμήθηκε τ' όνειρό
 του και τού καρφώθηκε ή τρομαχτή ιδέα στο μυαλό, πώς τό όνειρό του
 αυτό ήταν μιά προειδοποίηση γιά τό θάνατό του, ό όποιος θά έρχόταν
 μετά τέσσερα χρόνια, δσα ήταν και τά στάχνα πού τού χάρισε ό πα-
 ρούζιενος άνθρωπος, ό όποιος φανερώθηκε στον ύπνο του. 'Αιέσιος λοι-
 πόν έγραψε σ' όλους τούς φίλους του, πώς ειδοστο-
 ρησε ότι μετά τέσσερα χρόνια...θά πέθανε και τούς
 παρακαλώσε να ετι μ ή σ ο υ ν τήν κηδεία του !...
 Πράγματι δέ μετά τέσσερα χρόνια ό σερ Ρίχαρντ
 'Οκονορ πέθανε από συγκοπή καρδιάς !...

